

.....Ούτε με τους δικτάτορες
Ούτε με τους «σωτήρες»

αλληλεγγύη στους..... εξεγερμένους στο Ιράν

Εδώ και περισσότερες από δύο βδομάδες, χιλιάδες κόσμου εξεγείρονται στο Ιράν, ενάντια στο θεοκρατικό καθεστώς. Οι διαδηλώσεις ξεκίνησαν ως διαμαρτυρία ενάντια στο αυξημένο κόστος ζωής και τον πληθωρισμό, ένα φαινόμενο που επιδεινώθηκε μετά τον πρόσφατο δωδεκαήμερο πόλεμο μεταξύ Ιράν και Ισραήλ. Πρόκειται για το 5ο κύμα μαζικών διαδηλώσεων τα τελευταία χρόνια, μετά τα κινήματα του 2017, 2019, 2021 και 2022, το τελευταίο μετά από την δολοφονία της Μάχσα Αμινι.

Αυτή τη φορά όμως, περισσότερο από ποτέ, οι εξεγερμένοι καλούνται να περάσουν μέσα από συμπληγάδες. Από την μία πρέπει να αντιμετωπίσουν την ωμή καταστολή του ιρανικού κράτους, που έχει ως αποτέλεσμα εκατοντάδες νεκρούς, τραυματίες και συλληφθέντες. Από την άλλη, έχουν να αναμετρηθούν και με τους μηχανισμούς προπαγάνδας εντός και εκτός της χώρας, που προωθούν την αναδιάρθρωση της κυβέρνησης ή την επιστροφή στην εξουσία του εξόριστου μονάρχη Παχλαβί, ο οποίος απολαμβάνει την στήριξη δυτικών δυνάμεων.

Βλέπουμε ότι για άλλη μια φορά οι άρχουσες τάξεις επιχειρούν να εργαλειοποιήσουν τους αγώνες των πληθυσμών για καλύτερες συνθήκες ζωής, προκειμένου να χρησιμοποιηθούν ως όπλο στις μεταξύ τους διενέξεις. Φυσικά, κάτι τέτοιο καθίσταται δυνατό, αφού η ίδια η εξέγερση ξεδιπλώνεται με αντιφατικό τρόπο και περιλαμβάνει πολλές και διαφορετικές προσδοκίες για το μέλλον του Ιράν. Παρόλα αυτά, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι ένα υπολογίσιμο κομμάτι των εξεγερμένων, που φωνάζει και γράφει στους τοίχους «Καμία επιστροφή στο παρελθόν, όχι στον Παχλαβί (μοναρχία), όχι στην Ισλαμική Δημοκρατία, και όχι στην ξένη και ιμπεριαλιστική παρέμβαση», δείχνει να έχει καταλάβει καλά πως καμία ηγεσία δεν θέλει το καλό του.

Ότι αμφότερες εκπροσωπούν το ίδιο παγκόσμιο σύστημα εξουσίας που βάζει τα κέρδη πάνω από τους ανθρώπους.

Άλλωστε σε ολόκληρο τον πλανήτη, παρακολουθούμε το ίδιο μοτίβο. Τα κράτη βλέπουν τον πόλεμο ως μπίζνα, σαν μια ακόμα ευκαιρία για κέρδος. Στραγγαλίζουν τους πληθυσμούς με λιτότητα και φτώχεια, τους τσακίζουν με καταστολή και τους προετοιμάζουν να πάνε να σκοτωθούν στα πεδία των μαχών, για το καλό της πατρίδας. Οι ίδιες ηγεσίες που επιβάλουν την εξαθλίωση απαιτούν την τυφλή υποστήριξη του πληθυσμού, γιατί αλλιώς караδοκεί η αστάθεια και ο κίνδυνος των εξωτερικών παρεμβάσεων.

Απέναντι σε τέτοιους εκβιασμούς, ένα μέρος των εξεγερμένων Ιρανών επιδεικνύει μια αξιοθαύμαστη διαύγεια που μας εμπνέει. Αντιλαμβάνεται ότι η σταθερότητα που μπορεί να εγγυηθεί η κυβέρνηση τους, είναι αυτή ενός αργού θανάτου, μέσω της φτώχειας, της καταστολής, των φυλακίσεων και της συρρίκνωσης της ζωής στα απολύτως απαραίτητα. Στα πρόσωπα των παλιών και επίδοξων ηγετών, δεν αναγνωρίζει το τελευταίο καταφύγιο ελπίδας, αλλά τους πλησιέστερους εκπροσώπους αυτής της άθλιας και δολοφονικής λογικής που διαφεντεύει τον κόσμο. Για αυτό τους βάζει στο στόχαστρο.

Όμως οι Ιρανοί δεν θα τα καταφέρουν μόνοι τους. Χρειάζεται ένα παγκόσμιο κίνημα για να τα βάλει με ένα παγκόσμιο σύστημα εξουσίας. Χρειάζονται την αλληλεγγύη μας. Όχι μόνο ως μια έκφραση συμπάθειας σε κάτι που συμβαίνει κάπου μακριά, αλλά και ως ανάπτυξη αντίστοιχων αγώνων και εξεγέρσεων σε άλλες περιοχές του πλανήτη. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος να μπλοκάρουμε τις ανθρωποσφαγές που σχεδιάζουν και διαφημίζουν τα μικρά και μεγάλα αφεντικά. Από την πλευρά τους, τα προσχήματα έχουν πλέον καταρρεύσει και αυτό που αναδύεται είναι ένας κυνικός λόγος που υμνεί το δίκαιο το ισχυρότερου και βλέπει τις ζωές μας ως αναλώσιμες. Είναι καιρός λοιπόν και εμείς απ' την πλευρά μας να αφήσουμε στην άκρη τους καλούς τρόπους και να περάσουμε στην αντεπίθεση.

**ο εχθρός βρίσκεται στην ίδια μας την χώρα
πόλεμος στον πόλεμο των αφεντικών**